

Forslaget sattes til forhandling.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Det forslag, der her foreligger, må jeg opfatte som et indlæg i en debat om de fremtidige medicinforsyningsproblemer, som vi længe har været opmærksom på.

Forslagsstillerne angiver selv, at deres forslag ikke foregiver at være en detaljeret anvisning på en fastlæggelse af medicinforsyningsstrukturen. Men det angiver med ret stor enkelthed hovedretningslinjerne for en løsning af særdeles vanskelige problemer. Jeg går ud fra, at forslagsstillerne har studeret den svenske strukturændring, som ikke er noget hovedkuldsværk, men gennemført på grundlag af en nøje udredning af alle problemerne omkring lægemiddelforsyningen. Denne udredning påbegyndtes allerede i 1963.

Jeg går også ud fra, at det er forslagsstillerne bekendt, at den del af deres forslag, som de selv betegner som den vigtigste, oprettelsen af en statslig engrosvirksomhed som den eneste formidlende, fandt man det ikke påkrævet at gennemføre i Sverige. Jeg er enig i, at den nuværende medicinforsyningsstruktur trænger til en nærmere undersøgelse; det bør overvejes, om den er tidsvarende, og hvilke ændringer der bør foretages. Som jeg flere gange har nævnt her i tinget, finder dette også sted, nemlig i det apotekerudvalg, der blev nedsat den 8. februar 1969. I dette udvalgs kommissorium indgår ud over overvejelserne om ændringer i de gældende regler for fremstilling, for ind- og udførsel, for forhandling, for udlevering og anvendelse af lægemidler mange andre ting og også spørgsmålet om ændringer i lægemiddelforsyningsstrukturen, herunder navnlig apotekervæsenets.

Også spørgsmålet om sygehusapoteker og sygehusvæsenets medicinforsyning overvejes i det pågældende udvalg.

Såvel opstilling af de materielle regler for lægemidler, herunder afgrænsning af de varer, en lovgivning om lægemidler skal gælde for, som strukturspørgsmålet er komplicerede problemer. Jeg kan oplyse, at apotekerlovsudvalget er i besiddelse af et særdeles stort materiale både fra Sverige og andre steder, og at dette materiale også indgår i udvalgets overvejelser.

Jeg finder ikke, at forslagsstillerne har

peget på noget akut behov for med øjeblikkelig virkning at ændre hele strukturen på lægemiddelforsyningsområdet, det kræver efter min opfattelse også et grundigt udvalgsarbejde. Derfor mener jeg, vi må afvente resultatet af apotekerudvalgets arbejde, og det giver os oven i købet mulighed for at følge, om den svenske ordning virker efter sin hensigt. Jeg går ud fra som givet, at forslagsstillerne har samme synspunkt som jeg, at det, det drejer sig om, er at skaffe forbrugerne lægemidler af højest mulig kvalitet til den billigst mulige pris, og det drejer sig ikke om at kvæle en lægemiddeleksport, som jo dog bringer mange millioner kroner til landet.

Niels Mørk: Det foreliggende forslag har mit partis allerstørste interesse, da det er på linje med de tanker, som vi igennem årene har haft og stadig har om det spørgsmål.

Allerede i 1953, altså længe før hr. Aksel Larsen opfandt SF, kom dette til udtryk ved behandlingen af det da foreliggende apotekerlovsforslag. Ud over at henvise til mine bemærkninger ved den lejlighed — det var i februar måned 1953, Rigsdagstidende sp. 1948-1958, Folketingets Forhandlinger — skal jeg også tillade mig at henvise til mit partis erhvervspolitiske program, hvori vi har trukket linjerne op for en aktiv apotekerordning. Det, som forslaget drejer sig om, og det, som forbrugerne ønsker, er jo billigere priser på medicin. Om fremstillingen og distributionen af lægemidler ordnes på den ene eller den anden måde, interesserer vel næppe befolkningen synderligt. Men til trods for at de danske sygekasser i 1970 er kommet op på at betale ca. 300 mill. kr. af befolkningens udgifter til medicin ordineret af læger, føler de, som rammes af sygdom, udgifterne til medicin som en tyngende byrde, selv om de i kraft af sygeforsikringen selv kun betaler 1/4 af disse.

Vi har 353 apoteker spredt ud over landet, som alle arbejder efter samme standardmønster. Dette arbejdsmønster er ikke fulgt med tiden og udviklingen, det hviler faktisk på et forældet grundlag, fordi langt den største del af de lægemidler, der bruges i dag, ca. 80 pct., er fabriksfremstillede specialiteter, som ligger færdigpakket på apotekernes hylder. Det er lægemidler, som er fremstillet af medicinindustrien efter ratio-